حضرت امیر المومنین(ع):
برای تأدیب خود همین بس که از آنچه در دیگران نمی‌پسندی دوری کنی.

روزنامه سیاسی، فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی
صاحب‌امتیاز و مدیرمسؤول: محمد آخوندی
مدیرعامل: رضا شکیبایی
سردبیر: سید عابدین نورالدینی
نشانی: خیابان انقلاب اسلامی، بین حافظ و خیابان ولیعصر(عج)، کوچه سعید، پلاک ۹
روابط عمومی: ۶۶۴۱۳۷۹۲ تلفن: ۶۶۴۱۳۷۸۳ نمابر: ۶۶۴۱۴۱۳۷
پیامرسان: vatanemrooz@ پست الکترونیک: info@vatanemrooz.ir
چاپ: موسسه جام‌جم برتر برنا توزیع: نشر گستر امروز: ۶۱۹۳۳۰۰۰
وطن امروز

اخبار

بازیگر پیشکسوت سینما و تلویزیون درگذشت

بازیگر پیشکسوت سینما، تئاتر و تلویزیون روز جمعه به دنبال بیماری گوارشی که از چندی پیش به آن مبتلا شده بود، درگذشت.

فتح‌الله طاهری به خاطر بیماری گوارشی از ۷ مرداد در بیمارستان بستری بود و از هشتم مرداد به بخش مراقبت‌های ویژه انتقال یافت. وی اردیبهشت امسال نیز بر اثر این بیماری در منزل خود بستری شد و به همین علت از حضور در پروژه‌های سینمایی و تلویزیونی محروم شد؛ در حالی که هزینه‌های درمان بسیار بالاست و او بدون درآمد، توان پرداخت این هزینه درمان را هم نداشت. طاهری در آثاری چون زن‌بابا، متهم گریخت، سد معبر، محمد رسول‌الله(ص)، پرویز، یک اسم و مجموعه‌های نمایشی نوبت لیلی، سیاوش، شرایط خاص، دردسرهای عظیم و قهر و آشتی، ایفای نقش داشت.

وی سابقه ۶۰ سال اجرای تعزیه را در کارنامه هنری خود داشت، همچنین سابقه اجرای نمایش‌های تئاتر مختلفی را در کنار استاد داوود فتحعلی‌بیگی در کارنامه نمایشی خود دارد.

بیژن امکانیان در نقش مدیرعامل یک باشگاه فوتبال

«بیژن امکانیان» بازیگر مجموعه نمایشی «بوقچی» شد؛ مجموعه‌ای که داستانی متفاوت از یک ماجرای حاشیه‌دار فوتبال را روایت می‌کند.

مجموعه‌نمایشی «بوقچی» به‌تهیه‌کنندگی محمدجواد موحد و کارگردانی حسن حبیب‌زاده داستانی متفاوت از یک ماجرای پرحاشیه فوتبالی در سال‌های اخیر را روایت می‌کند. بیژن امکانیان در این مجموعه نمایشی نقش ارسلان موفق مدیر باشگاه فوتبال و مدیرعامل کارخانه چیت‌دانه را ایفا می‌کند.

«بوقچی» محصول مرکز سریال سازمان سینمایی سوره است که در باشگاه فیلم سوره تهیه و تولید می‌شود.

معاون فرهنگی شورای سواحل مکران مدیرعامل موزه دفینه شد

عضو هیات‌مدیره و مدیرعامل گروه موزه‌های دفینه از سوی رئیس بنیاد مستضعفان انقلاب اسلامی منصوب شد.

در حکمی از سوی حسین دهقان رئیس بنیاد مستضعفان انقلاب اسلامی، حمیدرضا سلیمانی مدیرعامل و عضو هیات مدیره گروه موزه‌های دفینه شد.

پیش از این فاضل نظری، به مدت ۲ سال عهده‌دار این مسؤولیت بود.

گروه موزه‌های دفینه شامل پردیس موزه‌ای دفینه، موزه زمان، موزه هنر ایران (کاخ مرمر) موزه خودروهای تاریخی ایران، موزه نور و روشنایی یزد، موزه ملی هنرهای اصفهان و پردیس موزه‌ای رامسر است. حمیدرضا سلیمانی پیش از این معاون فرهنگی و اجتماعی شورای توسعه سواحل مکران بود.

داوران جشنواره هنرهای تجسمی جوانان ایران معرفی شدند

داوران بخش‌های یازده‌گانه سی‌ویکمین جشنواره هنرهای تجسمی جوانان ایران از سوی مینا صدری، دبیر این رویداد هنری ملی به شرح زیر منصوب و معرفی شدند: تصویرسازی: پرویز اقبالی، مجید ذاکری و هاجر سلیمی‌نمین؛ خوشنویسی: علی رضاییان، حسین غلامی و عباس نوری؛ طراحی: خشایار قاضی‌زاده، مسیحا ربیعی و سیدرضا حسینی؛ عکاسی: مسعود زنده‌روح کرمانی، حسین معمری و سیدشهاب‌الدین واجدی؛ کاریکاتور: علیرضا ذاکری، عباس ناصری و مجید خسروانجم؛ گرافیک: محمدرضا دوست‌محمدی، سیدمحمدرضا میری و صابر شیخ‌رضایی؛ مجسمه‌سازی: رضا قره‌باغی، علی کاملیان و نادر قشقایی؛ نقاشی: مهرداد محبعلی، محمدرضا فیروزه و علی بحرینی؛ نگارگری: امیرحسین آقامیری، صدیقه احمدی باصیری و حسین عصمتی؛ هنر سرامیک: احدالله شکری‌پور ماسوله، احسان شیبانی و هیربد همت‌آزاد؛ رسانه‌های هنری جدید: رحمان پرچگانی، سمیه رمضان‌ماهی و نگار هاشمی.

سی‌ویکمین جشنواره هنرهای تجسمی جوانان ایران به همت اداره کل هنرهای تجسمی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و با مشارکت موسسه توسعه هنرهای تجسمی معاصر و ادارات کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان‌ها، ۱۹ تا ۲۳ شهریورماه در استان خراسان شمالی برگزار می‌شود. علاقه‌مندان برای ثبت‌نام و کسب اطلاعات بیشتر درباره این رویداد هنری می‌توانند به نشانی yafestival.ir مراجعه کنند.

یادآور می‌شود آخرین مهلت ثبت‌نام در جشنواره ۲۱ مرداد ۱۴۰۳ خواهد بود.

نمایش «نامه‌هایی به تب» در خانه هنرمندان ایران

بیست‌ودومین برنامه از سلسله جلسات نمایش فیلم‌تئاترهای شاخص با همکاری مشترک انجمن صنفی منتقدان، نویسندگان و پژوهشگران خانه تئاتر و سینماتک خانه هنرمندان ایران به نمایش فیلم‌تئاتر «نامه‌هایی به تب» اختصاص دارد.

فیلم‌تئاتر «نامه‌هایی به تب» به نویسندگی محمد چرم‌شیر و کارگردانی سیامک احصایی چهارشنبه ۲۴ مرداد ۱۴۰۳ ساعت ۱۷ در سینماتک خانه هنرمندان ایران به نمایش در می‌آید. پس از نمایش این فیلم‌تئاتر، نشست نقد و بررسی آن با حضور عباس غفاری (میزبان)، سیدمحسن حسن‌زاده (منتقد تئاتر) و سیامک احصایی (کارگردان) برگزار می‌شود.

پاییز ۱۳۹۰ سالن استاد سمندریان مجموعه ایرانشهر، میزبان نمایش «نامه‌هایی به تب» به کارگردانی سیامک احصایی و نویسندگی محمد چرم‌شیر بود. چرم‌شیر این نمایش را بر اساس داستانی از «ادیپ» اثر سوفوکل نمایشنامه‌نویس شهیر یونان باستان به رشته تحریر درآورده که همانند سایر آثار وی در ژانر تراژدی است.

نگاهی به وضعیت سینمای ایران به بهانه انتشار آمارهای فروش توسط مؤسسه سینماشهر

سینمایی برای تمام کشور

حسام‌الدین غریب: سال ۱۴۰۱ در روزهای که سایه شوم کرونا از سرزمین ما رخت برمی‌بست، اغلب کارشناسان و منتقدان برنامه‌های سینمایی و مرتبط با سینما یک گزاره را به کرات تکرار می‌کردند و آن این بود: «سینمای بعد از کرونا با سینمایی که ما می‌شناسیم کاملا متفاوت خواهد بود». بعضی‌ها گمان می‌کردند معنی این گزاره حرکت سینما به سوی محتوا یا مفهومی متفاوت است و بعضی دیگر حرکت به سوی سینمایی مدرن‌تر در دوران پساکرونا را به عنوان معنای آن جمله می‌شناختند و البته تعابیر و تفسیرهایی شبیه اینها.

در این میان شاید کمتر کسی فکر می‌کرد معنای سینمای متفاوت در دوران پساکرونا نه تغییر اساسی در فرم باشد و نه محتوا اما اکنون با عادی شدن اوضاع و شرایط، بهتر می‌توان برای آن جمله معانی و مفاهیمی دیگر جست؛ مفاهیمی که البته پایه و اساس تمام آنها رصد و پژوهش دقیق و جدی است؛ رصد و تحلیل‌هایی که از دل آنها بشود نسخه‌ای برای به اغما نرفتن دوباره سینما پیچید؛ اغمایی که حتی ۳-۲ سال پیش از آغاز کرونا به جان سینما افتاده بود و بسیاری گمان داشتند عن‌قریب است ناله وامصیبتا برایش سر دهند. از قضا همین گروه حالا گمان دارند کرونا اگر برای همه عذاب و مکافات بود، برای سینما مانند شوکی بود که قلب از کار افتاده سینما را دوباره به کار انداخت و موجب شد برایش به فکر چاره باشند.

چند روز پیش هاشم میرزاخانی، مدیرعامل سینماشهر در نشستی تخصصی به ارائه رصدهای انجام شده از وضعیت فعلی سینما پرداخت؛ رصدهایی که می‌تواند به آن نقدهایی چون بی‌توجهی به میزان متغیر قیمت بلیت در روزهای مختلف و حتی در جغرافیاها و مناطق متفاوت و عدم دقت لازم در میزان فروش فیلم‌ها و احتمالا برای ساده‌تر شدن کار، ضریب مخاطبان در ۵۰ یا ۵۵ هزار تومان بلیت فیلم‌ها را وارد دانست اما همین که متولیان امر دست به کار شده‌اند و با تهیه یک رصد جامع و تهیه جداولی از ظرفیت‌ها و موجودی‌های فعلی در پی آنند از آن همچون یک بازوی مهم و موثر در ترسیم نقشه راه در دوران پساکرونا استفاده کنند، خود جای امیدواری دارد.

اما نکاتی را که در آمار ارائه شده از سوی این مدیر سینمایی می‌توان برداشت کرد، یک بار با هم مرور کنیم.

نخست اینکه سینمای ایران در سال ۱۴۰۲ بیش از هزار و ۲۴۰ میلیارد تومان فروش داشته است.

به دیگر سخن با یک ضرب و تقسیم ساده می‌توان گفت سینمای ایران در سال ۱۴۰۲ بیش از ۲۰ میلیون دلار فروش داشته است و این میزان فروش در حالی است که فیلم «فلش» در سال ۲۰۲۳ با هزینه ۲۲۰ میلیون دلار (یعنی هزینه ساخت فقط یک فیلم در سال گذشته ۱۱ برابر کل فروش سینماهای تمام کشور در همان سال بوده است)، «آکوآ من» در سال ۲۰۲۳ حدود ۲۵۰ میلیون دلار، «ماموریت غیرممکن» ۲۹۰ میلیون دلار، ایندیانا جونز ۳۰۰ میلیون دلار و «سریع و خشن جدید» ۳۴۰ میلیون دلار فروخت.

اما از نکات قابل تحسین با توجه به آمارهای و جداول ارائه شده از سوی مدیرعامل موسسه سینماشهر می‌توان به این نکته نیز اشاره کرد که ضریب اشتغال سینما در سال گذشته به نسبت زمان مشابه در سال قبل ۲ برابر شده است و این یعنی سینمای ایران موفق شده در سال ۱۴۰۲ ضریب اشتغال را به ۱۲ درصد برساند و باز هم یعنی توانست شرایطی را فراهم کند که در تمام سانس‌های سینماهای کشور از پردیس‌ها گرفته تا تک‌سالن‌های دور از مرکز بویژه در استان‌ها و شهرستان‌ها و حتی روستاها دست کم به طور متوسط همیشه ۱۲ درصد صندلی‌های هر سالن پر شده باشد و این در حالی است که این عدد برای سال ۱۴۰۱ نزدیک به ۶ درصد بود.

نکته دوم گزارش آماری سینمای ایران به فروش ۱۴۰۲ به تفکیک استان اختصاص دارد. بر این اساس میزان فروش در سینماهای تهران ۵۵۰ میلیارد تومان ثبت شده است. این در حالی است که میزان فروش در خراسان رضوی بیش از ۱۵۰ میلیارد تومان و اصفهان حدود ۱۱۰ میلیارد تومان به ثبت رسیده است.

این میزان فروش در حالی است که طی ۴ سال گذشته میزان فروش فیلم‌ها در استان‌های پرجمعیت حتی یک‌دهم پایتخت نیز نبود. بر اساس روندهای قبلی استان خراسان رضوی با جمعیتی نصف تهران و تعداد سالن‌هایی به میزان یک‌پنجم پایتخت و به تبع آن بلیت‌هایی با قیمت کمتر باید به فروشی حدود ۲۰ میلیارد تومان دست پیدا می‌کرد اما اکنون با استناد به آمار ارائه شده از سوی مراجع رسمی در سال ۱۴۰۲ این میزان به ۷,۵ برابر یعنی ۱۵۰ میلیارد رسیده است.

در استان اصفهان نیز وضعیت تقریبا مشابه خراسان رضوی است و با همین محاسبه میزان بلیت‌های خریداری شده به بیش از ۵ برابر رسیده است. بر اساس آنچه بیان شد باید به این نکته اشاره کنیم که اگر در سال‌های قبل از هر ۱۰۰ نفر ۱۰ نفر به سینما می‌رفتند، اکنون از هر ۱۰۰ نفر ۵۰ نفر به سینما می‌روند و این نشان از رشد قابل ملاحظه مخاطبان سینماست.

همچنین استان فارس با فروش بیش از ۸۳ میلیارد و ۳۴۸ میلیون تومان، البرز با فروش بیش از ۷۰ میلیارد و ۷۹۳ میلیون تومان، مازندران با فروش بیش از ۴۳ میلیارد و ۴۰۶ میلیون تومان، آذربایجان شرقی با فروش بیش از ۲۸ میلیارد و ۷۳۵ میلیون تومان، قم با فروش بیش از ۲۱ میلیارد و ۳۹۲ میلیون تومان، گیلان با فروش بیش از ۲۰ میلیارد و ۳۱۶ میلیون تومان و خوزستان با فروش بیش از ۱۸ میلیارد و ۶۴۷ میلیون تومان به ترتیب رتبه‌های چهارم تا دهم فروش استانی سال ۱۴۰۲ را به خود اختصاص داده‌اند.

این نکته را به یاد داشته باشیم که شعار «عدالت اجتماعی» که سال‌ها دستمایه وعده‌های بسیاری از مسؤولان حوزه سینمای کشور بود، عملا به نوعی تنها در پایتخت محقق شده بود و سایر استان‌ها و شهرستان‌ها به فراموشی سپرده شده بودند اما اکنون بر اساس اسناد و مدارک ارائه‌شده یکی از بزرگ‌ترین نقاط قوت در دولت سیزدهم را می‌توان به جرأت حوزه سینما دانست.

دیگر سخن اینکه دولت شهید رئیسی در تحقق شعار عدالت فرهنگی در حوزه سینما به میزانی موفق عمل کرد که مردم غیر پایتخت‌نشین نه‌تنها سینما و فیلم دیدن را از سبد زندگی خود حذف نکرده‌اند، بلکه طی ۳ سال گذشته به بیش از ۴ یا ۵ برابر نیز رسانده‌اند.

حال که دولت جدید در حال استقرار است، با توجه به سیاست‌های دولت چهاردهم و تغییراتی که در حوزه سینما به احتمال بسیار زیاد رخ خواهد داد، امیدواریم این حرکت و روند رو به صعود دچار خلل نشود و همچنان سینما در مسیر رونق و شکوفایی به حرکت خود ادامه دهد.

از سویی بر اساس آنچه در ابتدای گزارش ذکر شد، پرواضح است بودجه سینمای ایران به نسبت کشورهای صاحب سینما بسیار پایین و اندک است و دولت باید تلاش کند این بودجه را دست‌کم به اندازه هزینه ساخت یک فیلم هالیوددی متوسط (حدود ۱۰ برابر) افزایش دهد.

در پایان بیان این نکته نیز ضروری است که در جدول رتبه‌بندی سینماها طی سالیان گذشته، همواره چند پردیس در تهران در رتبه‌های نخست در حوزه استقبال مخاطبان قرار می‌گرفتند که اکنون با توجه به سیاست‌های دولت شاهد هستیم پردیس‌های استان‌ها نیز به این فهرست اضافه شده‌اند.

در آخرین رتبه‌بندی اعلام‌شده، پردیس سینمایی «کورش» تهران در مقام اول، پردیس سینمایی «ایران مال» تهران در رتبه دوم، پردیس سینمایی «هنر شهر آفتاب» شیراز در رتبه سوم، پردیس «هویزه» مشهد در رتبه چهارم و پردیس «ساحل» اصفهان در رده پنجم قرار گرفته‌اند.

در نشست «قرار هفت» با نقد و اکران فیلم انیمیشن «درون، بیرون ۲» مطرح شد

بازنمایی مفهوم خودپندارد و باورها در انیمیشن

گروه فرهنگ و هنر: چهارمین نشست «قرار هفت» به همت «اندیشکده امید» با حضور فعالان و کنشگران حوزه نوجوان و ۲ نفر از اساتید حوزه روان‌شناسی و انیمیشن با نمایش انیمیشن «درون، بیرون ۲» در محل کارستان بهارستان برگزار شد. پس از مشاهده انیمیشن، صدیقه سلطانی‌نژاد به عنوان دبیر نشست، راهبری بحث را برعهده داشت.

عباس جواهری روانشناس، پژوهشگر و عضو هیات علمی دانشگاه تهران، در چهارمین نشست از سلسله نشست‌های «قرار هفت»، ضمن توجه به نقاط قوت انیمیشن «درون، بیرون ۲»، با بیان این نکته که پیش از آنکه به بررسی این اثر بپردازیم، می‌توان تحلیل‌های گوناگونی را پیرامون شخصیت‌های آن داشت، گفت: در حوزه تحلیل شخصیتی این اثر، می‌توان به این موضوعات فکر کرد مثلا زندگی و زیست شخصیت‌های جاری در انیمیشن چگونه شکل می‌گیرد، فرد چه احساساتی را در روند داستان تجربه می‌کند و هر یک از این احساسات، کدام یک از بخش‌های ذهن مخاطب را درگیر خویش می‌کند.

وی در ادامه، دسترسی به یک تحلیل روانشناختی از خود، پس از تماشای اثر را مهم‌ترین موضوع در تماشای یک انیمیشن برشمرد و با تأکید بر این مفهوم که این اثر می‌کوشد رخدادهای احساسی را که در ذهن مخاطبانش به وقوع می‌پیوندد با کمک استعاره‌های تصویری، برون‌سازی کند، افزود: اتفاق جالبی که در این انیمیشن می‌افتد، این است که «جوی» و «رایلی» هر ۲ با هم نقش اول این انیمیشن هستند واینکه در سکانس‌های مختلف این اثر، مخاطب با کدام یک از این قهرمانان همزادپنداری می‌کند، قابل تأمل است.

عضو هیات علمی دانشگاه تهران، در همین راستا با اشاره به موضوعات جاری در داستان این انیمیشن، با بیان این نکته که در وجود هر فرد، طرحواره‌های مختلفی به وجود می‌آید که اگر چه ریشه در کودکی او دارد اما در طول مسیر بزرگسالی همراه اوست، ادامه داد: در تله یا طرحواره رهاشدگی، فرد مدام نگران تنها شدن و طرد شدن و از دست دادن افراد مهم زندگی خود است اما نکته‌ای که در این انیمیشن بخوبی به تصویر کشیده شده بود این است که اگر تو جلوی صدای نگران‌کننده برخاسته از این طرحواره را نگیری، او به فرمانده کل ذهن تو تبدیل خواهد شد و در عین حال که نیت و خاصیت ابتدایی این اضطراب محافظت از توست، در درازمدت به تو آسیب خواهد رساند.

علیرضا گلپایگانی، تهیه‌کننده و کارگردان انیمیشن و عضو هیات امنای بنیاد پویانمایی، در این نشست، با اشاره به روند فعالیت دیزنی در سال‌های مختلف و رخدادهای مختلفی که در طول این مسیر برای این شرکت پیش‌آمده است، گفت: در برهه‌ای از زمان، مخاطبان دیزنی اعتقاد داشتند کودکان و نوجوانان، تنها مخاطبان آثار تولیدشده در این کمپانی هستند و به همین دلیل، می‌گفتند ما دیگر انیمیشن نگاه نمی‌کنیم و طولی نکشید که دیزنی حس کرد در حال از دست دادن بخشی از بهترین مخاطبان خویش است.

وی با بیان اینکه «دیزنی» پس از این رخداد، متوجه شد در ساعت نخستین شب که ساعات اصلی فروش فیلم‌هاست، کودکان در خواب هستند و انیمیشن‌ها دیگر در سالن‌های سینما مخاطب ندارند، افزود: همین امر موجب شد که پس از این اتفاق انیمیشن «پری دریایی» دیزنی، با پرداخت به مضامینی مانند عشق و روابط زن و مرد و برای پدرها و مادرها ساخته شود.

گلپایگانی، انیمیشن «درون، بیرون» را انیمیشنی ساخته‌شده با حال و هوای مخاطبان بزرگسال برشمرد و با تأکید بر این مفهوم که جامعه مخاطبان مد نظر در این اثر دیزنی، پدر و مادرها بوده‌اند، بیان کرد: امروز فیلم‌های بلند انیمیشن دیگر برای بچه‌ها ساخته نمی‌شود، بلکه مخاطبان آنها بزرگ‌ترها هستند اما بچه‌ها نیز از دیدن آنها لذت می‌برند.

این تهیه‌کننده انیمیشن، کمپانی دیزنی را یک موسسه تجاری برشمرد که از هنر برای تجارت استفاده می‌کند و با طرح این پرسش که آیا ساختار کلی سرگرمی و تجارت برای یک موسسه کافی است، اضافه کرد: انیمیشن «درون، بیرون ۲»، اثری است که به جز خلاقیت در مضمون، هیچ عنصر و تکنیکی در آن وجود ندارد و حال در اینجا، پرسش اصلی این است که ما فیلمسازها، باید چه برداشتی از این دست از آثار داشته باشیم و باید سراغ چه مضامینی در جامعه خویش و جامعه جهانی برویم که مخاطب به دیدن آن بیاید، از آن استفاده کند و هزینه آن را نیز پرداخت کند.

وی، «درون، بیرون ۲» را، پرفروش‌ترین انیمیشن سال ۲۰۲۴ و پرفروش‌ترین انیمیشن تاریخ سینما دانست و با اشاره به این نکته که این انیمیشن، مضمون روز و مضمون مورد نیاز مخاطب امروز را در خویش دارد، اظهار کرد: همه ما عاشق فرم هستیم، بخش عمده‌ای از جامعه انیمیشن ما عاشق فرم‌ها هستند اما باید گفت موفقیتی که «درون، بیرون ۲» دارد، همه و همه این نیست، بلکه در این است که چیز عجیبی در تکنیک و فرم وجود ندارد، چیزی که شما را جذب کرده است که یک ساعت و نیم چنین انیمیشینی را ببینید، این است که تولیدکننده اثر، از تمام نکاتی که از نظر او، یک انیمیشن را جذاب می‌کند، استفاده کرده است و اگر بتوانیم این موارد را پیدا کنیم، هدف فیلمساز تحقق یافته است و حال ما، باید از خود بپرسیم آیا در استخراج این عناصر موفق بوده‌ایم یا خیر؟

در جلسه نقد فیلم تئاتر «اتوبوسی به نام هوس» عنوان شد

اثری انتقادی در فضایی دوگانه

گروه فرهنگ و هنر: بیست‌ویکمین برنامه از سلسله جلسات نمایش فیلم‌تئاترهای شاخص با همکاری مشترک انجمن صنفی منتقدان، نویسندگان و پژوهشگران خانه تئاتر و سینماتک خانه هنرمندان ایران، به نمایش فیلم تئاتر «اتوبوسی به نام هوس» (۲۰۱۴) به نویسندگی تنسی ویلیامز و کارگردانی بندیکت اندرو اختصاص داشت.

پس از نمایش این فیلم‌تئاتر، نشست نقد و بررسی آن با حضور عباس غفاری (میزبان) و محسن خیمه‌دوز (منتقد تئاتر) برگزار شد.

در این نشست عباس غفاری، نمایشنامه، «اتوبوسی به نام هوس» تنسی ویلیامز را جزو متون کلاسیک تئاتر و چند متن برتر قرن ۲۰ دانست و گفت: تنسی ویلیامز روی بسیاری از نویسندگان بعد از خود در آمریکا، اروپا و حتی ایران تاثیر گذاشته و همچنان تاثیرگذار است. این فیلم‌تئاتر چندین جایزه در بخش‌های بازیگری و کارگردانی برده و از نمایش‌هایی به شمار می‌آید که مورد توجه بوده است.

محسن خیمه‌دوز نیز در این نشست گفت: متن، روایت نمایشنامه، خود اجرا و ریتم آن در کارگردانی و بازیگری، بخش‌های مهم این فیلم‌تئاتر هستند که باید درباره آنها صحبت کرد. علت درخشان بودن متن این اثر این است که ما را به محتوای اصیل آن هدایت می‌کند. در واقع خط سیری در کارهای تنسی ویلیامز وجود دارد که در زمان خود اتفاق مهمی به شمار می‌آمد. در فضای دوگانه آن زمان، تنسی ویلیامز این نمایشنامه انتقادی را می‌نویسد؛ اتفاقی که سبب شنیدن صدایی تازه می‌شود و مخاطبان را به خود جذب می‌کند. این همان رئالیسم جادویی است که البته ۲۰ سال بعد با اثر مارکز (صد سال تنهایی) در جهان شناخته می‌شود.

وی افزود: یکی دیگر از دلایل اهمیت این نمایشنامه، ارتباط آن با «تاریخ جنون» فوکو است. در واقع این ۲ اثر از جهاتی به یکدیگر ارتباط می‌یابند. روی جلد کتاب «تاریخ جنون» نقاشی‌ای وجود دارد که عنوان آن کشتی احمق‌ها است. در این کشتی مردم عادی در حال زندگی کردن و انجام عادات روزانه هستند؛ اتفاقات روزمره‌ای که ما نیز آن را در متن تنسی ویلیامز هم می‌بینیم. فمینیست‌ها در مواجهه خود با این اثر، رفتار خشونت‌آمیزی را که از سوی مردها نمایش داده شده می‌پذیرند اما نتیجه‌گیری نهایی تنسی ویلیامز درباره دختر و زن نمایش را مطلوب ندانسته و به آن نقد وارد می‌کنند. این نقد درستی نیست، زیرا تنسی ویلیامز هیچ‌وقت به دنبال این نبوده که متن فمنیستی مطابق با ایدئولوژی آنها بنویسد.

خیمه‌دوز اضافه کرد: در واقع نقد انسان مدرن در دستور کار او بوده است. وی در کارهای خود مدرنیسم را نقد می‌کند. همان کاری که نیچه نیز مدت‌ها قبل انجام داده است. تنسی ویلیامز بدون اینکه اسم ببرد، دین سکون را مورد نقد قرار می‌دهد اما دین حرکت را که به عنوان دین دانش و آگاهی شناخته شده و رفع اضطراب می‌کند، مبنای نمایش خود قرار داده است.

این منتقد تئاتر در ادامه صحبت‌هایش بیان کرد: کارگردان نیز همین موضوع دین حرکت را بخوبی نمایش می‌دهد و ما نماد و نشانه‌های آن را در اثر می‌بینیم. از منظر اجرا و کارگردانی، طراحی صحنه خیلی خوبی را شاهدیم. ریتمی که در اثر می‌بینیم نیز در صحنه درخشان بوده و این از کارهای مهم کارگردان بوده و در این اثر بخوبی انجام شده است. این اتفاق در انتخاب نماها نیز رعایت شده است.

خیمه‌دوز ادامه داد: بازی‌ها نیز در این نمایش بخوبی و حرفه‌ای انجام شده است اما بازیگر خانم اصلی این نمایش (در نقش بلانش) بسیار متمایز از بقیه است. غیر از درخشان بودن کاری که از او می‌بینیم، بازی‌اش دارای ویژگی‌هایی است. به عنوان مثال زندگی نمی‌کند، بلکه بازی کرده و هنر بازیگری را به نمایش می‌گذارد. وی هیچ اغراقی در بازی خود ندارد اما در عین حال همه حس‌ها را به نمایش می‌گذارد. او در بیان دیالوگ‌هایش، موسیقی گفتار دارد. هیچ یک از کلماتی که روی صحنه بیان می‌کند، آهنگ یکسانی ندارد؛ اتفاقی که وی را منحصربه‌فرد می‌کند. وقتی موسیقی گفتار در بازی یک بازیگر باشد، شما دیگر بازی نمی‌بینید، بلکه باله می‌بینید. در واقع بازیگر با کلمات خود می‌تواند روی صحنه باله اجرا کند.